

MONICA DAKE

ZAKÁZANÉ
slasti

BARONET

Zakázané slasti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Monica Dake
Zakázané slasti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZAKÁZANÉ
slasti

ZAKÁZANÉ *slasti*

MONICA DAKE

Tento příběh dokáže zasáhnout jako Amorův šíp.
Chcete, aby si našel cestu k srdci dalších čtenářů?
Vyšlete ho dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Všem ženám, které se bojí přestat utíkat.

PLAYLIST

Dove Cameron – Too Much
Garbage – Push It
Dove Cameron – Lethal Woman
ASTON – Boy Problems
Reneé Rapp – Leave Me Alone
Lily Allen – Fuck You
Depeche Mode – Personal Jesus
Dove Cameron – Bad Idea
3 Doors Down – Kryptonite
Cloudy June – FU In My Head
Todrick Hall – Papi (feat. Nicole Scherzinger)
Keane – Somewhere Only We Know
Lizzy McAlpine – Ceilings
Poe the Passenger – Sweet Talk
Maneskin – OFF MY FACE
Ella Red – I Like You Best
Halestorm – I Like It Heavy
VOILÀ – Figure You Out
Disturbed – Down with the Sickness
The Calling – Wherever You Will Go
DOROTHY – What's Coming To Me
Jarryd James – Do You Remember
Goo Goo Dolls – Iris

1. KAPITOLA

LUCY

ŽÍT V NEW YORKU JE JAKO SJÍŽDĚT strmou silnici kabrioletem. Chce se vám křičet. Adrenalinem, zděšením nebo na toho blbce, co neopravil brzdy. Slabší povahy sjedou při první příležitosti do odbočky, ale praví fajnšmekři dupnou na plyn.

Patřila jsem k těm typům, které ani nenapadlo dát nohu z pedálu. Chtěla jsem víc. Potřebovala jsem víc. Nikdy. Se. Nezastavit. Každé nebezpečí pro mě bylo výzvou.

Takže pokaždé, když ostatní vyšilovali, že náš nejvrchnější šéf Parker starší vystoupil z výtahu na našem patře, malý kousek mé prohnilé duše jásal. Věděla jsem, že se bude něco dít a že z toho možná vytřískám příležitost pro sebe. Neměla jsem strach z jeho nepřístupného pohledu, kterým si obvykle měřil každého v kanceláři. Byly za mnou výsledky a mluvily v můj prospěch.

Minulý rok jsem uzavřela obchody za pět set dvacet milionů dolarů. Dřela jsem jako kůň, ale vyplatilo se. Patřila jsem mezi realitní esa v prodeji novosta-

veb. Kupodivu jsem se kvůli tomu nemusela vyspat s žádným developerem.

No dobře, s jedním jsem spala, ale až poté, co jsme prodali všechny byty v jeho budově. To se nepočítalo.

„Tak jo, dokončete telefony a všichni do chill-out zóny!“ ozval se ode dveří své kanceláře Henry, sotva je otevřel. Jeho líbezný hlásek mi drnčel v uších, div jsem neohluchla. Vsadila bych se, že ho slyšeli i v marketingovém oddělení o pět pater pod námi. Očividně neměl dobrou náladu. Docela jsem se divila, Willow byla ve městě, určitě si dnes vrzli. Několikrát. Bože, byli jak králíci. Jelikož jsem s ní měla jít večer na vernisáž, raději se jí pak zeptám, jestli je v ráji všechno v pořádku.

Carlos si se mnou vyměnil všeríkající pohled, zaklapl laptop a stejně jako osmnáct ostatních agentů zamířil ke koutku s barem a pohodlnými gauči, na kterých se obvykle odehrávaly naše krátké porady. Neusmíval se. Od doby, kdy se před dvěma měsíci dozvěděl, že bude vést celé oddělení agentů, mu do smíchu bylo čím dál méně. Kvůli nám všem jsem doufala, že jeho nezábavná nálada je jenom dočasná. Carlos tohle zvládne levou zadní a až se uklidní, pořádně to zapijeme. A když jsme u toho alkoholu... Neztrácela jsem čas, a zatímco se ostatní usazovali, rovnou jsem zamířila k baru.

„Lucy? Co děláš?“ zeptal se Henry.

„Nalívám si jako vždycky.“

„Je to nezbytně nutný?“

„Pokud mám hodinu poslouchat, jak se bude Karen naparovat, tak určitě.“ Letmo jsem zahlédla kyselý obličej té botoxové nádhery a přilila si do sklenky víc bourbonu, než jsem zamýšlela.

„Dneska nemám náladu na tvou nevychovanost.“

„Pardon, máš pravdu, omlouvám se,“ souhlasila jsem a s láhví se otočila k ostatním. „Dá si ještě někdo?“

Cink.

Jak rychle vylétly ruce nahoru, tak rychle zase klesly, když se patrem rozezněly různé kroky. Mířil k nám Parker starší ve svém perfektním tmavě modrém obleku.

Henry se okamžitě napřímil, jako kdyby přišel generál. S otcem spolu zrovna nevycházeli, ale já byla ta poslední, kdo by dokázal říct, jak vypadá zdravý vztah s někým, kdo vás zplodil.

Mezi agenty to zahučelo polohlasným *dobrý den, pane* a vlezdoprdelkovským *rádi vás vidíme*.

Lháři. Nikdo z nich ho neviděl rád.

„Nezdržím vás dlouho,“ pronesl místo pozdravu a přelétl nás pohledem.

Asi jsem divná, ale na Parkerovi starším vždycky něco... bylo. Dost možná můj otcovský komplex, který bych rozhodně měla probrat s terapeutkou.

To, jak dokázal dostat všechny do latě a během vteřiny se z něj potili až na zadku. Nemohla jsem si ale pomoci, vyzařoval prostě energii velkých koulí. Kdo ví, co ještě měl velkého.

Jednou jsem s ním uvízla ve výtahu. Sice jsme během pěti minut byli venku, ale jeho rezolutní *postarám se o to* a následné telefonické rozdávání rozkazů způsobilo, že jsem měla vlhký sen, ve kterém mi rozkazoval u sebe v kanceláři. Přece jenom Henryho měl velmi mladý... Kolik mu mohlo být? Padesát pět? Padesát sedm? Nebyl by můj nejstarší.

Provrtával mě ledovýmá očima, jako kdyby přesně věděl, na co myslím. Poté se krátce zadíval na svého syna a otočil se k ostatním.

„Nechal jsem svolat tým, protože jsme získali nového developera. Je to exkluzivní budova s byty v celkové hodnotě přes půl miliardy dolarů.“

V davu to vzrušením zašumělo. Taky jsem se napřímila. Novostavby byly mojí parketou. Všichni tady věděli, že jsem nejlepší, protože prostě mám nejlepší výsledky. Nebylo o čem diskutovat. Tak proč ztratit nepřišel přímo za mnou?

„Agent, který to dostane, se musí opravdu předvést. Developer staví na Manhattanu další čtyři budovy a tohle je ta skromnější z nich.“ Pokud předchozí informace od Parkera způsobily vzrušené šeptání, teď zalapaly po dechu i agentky, které jindy dávaly najevo emoce jen při přiřčení provizí na konto. Pokud vůbec. „Je to významná příležitost pro naši firmu i jednoho z vás. Jistě vám nemusím říkat, jak vysoce profesionální výkon očekávám. Váš tým dosahuje nejvyšších prodejních výsledků. Už teď jste ti nejlepší z nejlepších. Vzhledem k potenciálu, jaký tato zakázka má, potřebujeme, aby se jí ujal člověk, který prodá všechny byty nejpozději do půl roku.“

Ok, to byly šílené podmínky. Takže přesně moje parketa. Tak proč se na mě Henry při proslovu svého otce ani nepodíval? Což by nebylo nic divného, ale z něj přímo *sálalo*, jak zoufale se snažil mi vyhýbat očima. Když se k němu šéf otočil, napřímil se ještě o něco víc a výraz mu ztvrdl.

„Po důkladné poradě s mým synem jsme se rozhodli pro tři jména, ze kterých si následně developer vybere.“

Henry krátce přikývl. Jeho výraz byl stejně nečitelný jako předvolební kampaň Donalda Trumpa. Nikdo se ani nehnul. Všichni na něm viseli očima a doufali, že řekne jejich jméno.

„O zakázku se budou ucházet Isabella Bradfordová, Nathaniel Harrington a Karen Swansonová.“

Co to sakra?

Carlos se tvářil stejně překvapeně jako já. Ne kvůli sobě, nedělal novostavby. Cítila jsem na sobě váhu jeho pohledu. „Vás tři spolu s Carlosem očekávám za hodinu u sebe v kanceláři, kde si vše do detailu probereme. Jestli máte plány na večer, zrušte je. Bude to dlouhá noc.“

To do prdele nemohl myslet vážně, že ne? Nate i Izzy byli sice skvělí, ale v prodejích až za mnou o dobrých sto padesát milionů. A s Karen to musel být vyloženě špatný vtip, vždyť nejdražší byt prodala za necelých dvacet. Vsadím se, že v té budově bude luxusní penthouse kolem třiceti, možná i čtyřiceti.

Nebyla jsem jediná, kdo se rozčiloval.

„Při vši úctě, pane, proč jen tři agenti? Nebylo by moudřejší dát šanci většímu počtu a nechat developera, aby určil, s kým se mu bude nejlépe spolupracovat?“ uhodila hřebíček na hlavičku Sophia, ambiciózní agentka, která tu byla sice teprve dva roky, ale za dalších pět nás strčí všechny do kapsy.

Maxwell Parker se na ni upřeně zadíval. „Henry mi původně dodal pět jmen a mezi nimi bylo i vaše, slečno Moralesová. Musel jsem ale výběr zúžit kvůli specifikům zakázky. Pokračujte dál v tvrdé práci a jsem si jistý, že dříve nebo později svou příležitost dostanete. To se ostatně týká vás všech. Děkuji za vaše úsilí, máte skvělé výsledky. Přejte kolegům úspěch, protože pokud se jim podaří developera oslnit, znamená to příležitosti pro každého z nás. To je ode mě vše. Děkuji za váš čas a hodně štěstí ve vašich obchodech.“ A zamířil pryč. Prostě jen tak.

Okamžitě jsem vyrazila za ním. Henry se mě kupodivu ani nesnažil zastavit, místo toho se pustil do probírání aktuálních prodejů ostatních agentů.

Moje jméno muselo být páté, na to jsem nepotřebo-

vala kdovíjakou inteligenci, abych to vydedukovala. Tak proč mě ten starý kus ledovce vyškrtl?

Následovala jsem ho s ostrým klapáním podpatků. Určitě mě slyšel, ale neotočil se a já na něj odmítala volat přes celou kancelář, abych se ještě víc ponížila.

Dveře výtahu se otevřely. Parker do nich ale nenastoupil. Místo toho mi je galantně podržel.

„Až po vás, Lucifer,“ pronesl s klidem, jako kdyby mě právě nevypekl z největšího obchodu, ke kterému jsem kdy měla možnost se dostat. Na mé jméno přitom kladl zvláštní důraz.

V duchu jsem během vteřiny napočítala do deseti, nastoupila a za chvíli jsme už mířili k nejvyššímu patru.

„Nezeptáte se mě, proč jsem nevybral vás?“

„Myslela jsem, že je ta otázka tak zjevná, že bych jejím vyslovením plýtvala naším časem.“

Skoro bych přísahala, že jsem v naleštěné stěně zahlédla, jak mu v těch lišáckých očích problesklo pobavení, ale spíš to byl jen odraz zářivky.

„Co se týče novostaveb, máte bezkonkurenčně nejlepší výsledky. Za minulý rok jste prodala byty v hodnotě přes pět set dvacet milionů dolarů, že? Obdivuhodné, vskutku. Obzvláště vzhledem ke skutečnosti, že jen osm penthousů překračovalo hranici třiceti milionů.“

„Jeden z nich se prodal za čtyřicet osm,“ připomenula jsem mu. Dost jsem se na něm zapotila, protože na trhu byl dva roky, než majitel vyhledal naši kancelář. Nikdo do toho nechtěl jít. Nemovitosti, které jsou v prodeji tak dlouho, se udají za podstatně nižší cenu, než byla původní. Nejenže se mi podařilo slevit jen dva miliony, ale ještě jsem pro to sehnala kupce, který svůj požadovaný limit překročil o čtvrtinu. Donuti-

la jsem ho koupit byt o dvanáct milionů draž, než byl na začátku ochotný zaplatit.

„Nikdo nezpochybňuje, že jste ve své práci vynikající.“

Cink.

Zastavili jsme v šéfově patře, kde jsem byla všeho-všudy jen dvakrát. Nebylo to místo, které bych zrovna vyhledávala.

Vyrazil ke své kanceláři za šumění okázalých vodopádů pokrývajících zdejší stěny. Žaludek se mi sevřel.

„Lucifer, přestaň, je velká čest, že si tě Velmistr zase nechal k sobě zavolat. Asi s tebou byl spokojený.“

„Lucifer? Tak pojďte, nemám na vás moc času.“ Parkerův hlas mě vytrhl ze vzpomínky, kvůli které se večer rozhodně napiju. Ne snad, že by to pomáhalo. Nedokázala jsem se přímo opít do němoty. Jak bych taky mohla, vždyť jsem dostávala víno pomalu častěji než pevnou stravu.

„Jistě, takže přikročímě přímo k věci.“ Letmo jsem se rozhlédla, když jsme se ocitli u šéfa v kanceláři. Rázně kolem mě prošel k velkému stolu a pokynul mi k pohodlnému křeslu naproti sobě. Zůstala jsem stát. „Proč jste nedal očividně nejdůležitější zakázku své nejlepší agentce?“

Usadil se a zlehka si přitom uhladil sako. Upřeně mě sledoval mrazivým pohledem. Trpělivě jsem čekala na odpověď.

„Protože je to nejdůležitější zakázka,“ odpověděl s klidem. Zkoumavě si mě prohlížel, jako kdyby se mě snažil odhadnout.

Nehnula jsem brvou, ačkoli jsem v duchu vyhrkla pár španělských nadávek od Carlose. Jestli jsem se ve vysokém byznysu něco naučila, tak odhadnout si-

tuaci, kdy vás emoce vyřadí ze hry. „Před chvílí jste sám řekl, že odvádím vynikající práci.“

„To odvádíte,“ přikývl. „Ale bohužel jste pro tento obchod nevhodná osoba, *Lucifer*. Solomon Hope vede veškerá jednání spolu se svou ženou. Zastávají velmi rodinné hodnoty. A myslím tím *velmi* rodinné hodnoty.“ Významně se na mě podíval a čekal, jestli mi to dojde. Proč mi nic neřekl napřímo? Testoval, jestli mi to myslí? Ztraceně, neměla jsem čas na jeho hádanky.

„Mormoni?“

Přikývl. „Zcela odevzdání své víře, konzervativci. Opravdu potřebujeme, aby ten obchod vyšel. Solomonovi patří půlka země. Jistě chápete, proč jsem vás nemohl s klidem doporučit. Doba je vrtkavá.“ Hleděl na mě bez mrknutí oka. Tvrdě. Nepřístupně. Jako muž, který byl zvyklý dělat nepopulární rozhodnutí, pokud to bylo nejlepší pro společnost.

S výdechem jsem se sesunula do křesla.

Moje debilní jméno.

„Nabídl bych vám drink, ale musela byste ho do sebe kopnout, protože asi za,“ v rychlosti si vyhrnul rukáv saka jedním přesným pohybem, aby se podíval na hodinky, „dvě minuty musím vyrazit na důležité jednání.“

„V pohodě, opiju se na váš účet dole v baru.“

„To jsem neslyšel,“ řekl příkře, ale v očích se mu zablesklo tak, že by to snadno šlo zaměnit s pobavením. Moje upřímnost ho vždycky dokázala... No, ne přímo rozesmát, ale rozhodně jsem v něm dokázala vyvolat nějaké stopy emocí. „Proč jste si nikdy nezměnila jméno?“

„Jako na co? Třeba Lilith?“

Pozvedl obočí a trpělivě vyčkával.

Zhluboka jsem se nadechla. „Mám se svým jménem tak trochu situationship. Nedokážu žít bez něj, ale ani s ním. Připomíná mi, že jsem prošla peklem a zvítězila. Jen ho nepoužívám celý. Klientům se vždycky představuji jako Lucy.“

„Máte ráda své jméno, ale nepoužíváte ho?“

„No, ve smlouvách musím, ale jindy dávám přednost kratší verzi.“

„Tak proč si ho nezměníte na kratší? Nestačilo by to jako memento?“

„Nestačilo. Byl by to ústupek a já neustupuju. Nikdy,“ vyslovila jsem to dostatečně důrazně, aby se nepatrně usmál, což byl na něj rozhodně výkon. Poté znovu překontroloval hodinky.

„Už budu muset vážně jít, ale přijďte za mnou zítra v jedenáct hodin. Měl bych pro vás jinou nabídku. Tedy, pokud máte čas.“

Rázně jsem přikývla. „Zařídím si to. Hezký den, pane,“ a s těmi slovy jsem opustila jeho kancelář.

„Po tomhle se mi vůbec nestýská,“ řekla zvýšeným hlasem Willow. Rozhodly jsme se jít z kavárny do galerie pěšky. Setkání s nejlepší kamarádkou po krátkém odloučení vám očividně zblbne mozek natolik, že prodírat se vánočním New Yorkem se zdá být jako dobrý nápad. Měly jsme si vzít taxík. Z každého obchodáku hrálo *Yooooou're heeeere where you should beeee, snow is falling as the caroles siiiiiing* nebo *I don't want a lot for Christmas, there is just one thing I neeeed* a samozřejmě nesmělo chybět *Thiis yeaaaar, to save me from teaaars, I'll give it to someone special*.

Sakra. Byla jsem zwhamována.

Jako kdyby ale nestačilo, že naše uši byly vystavovány nežádané směsici mashupů, město praskalo ve švech turisty, kteří přijeli, aby zažili pravý a nefalšovaný New York ze *Sám doma 2*. Jeden z nich Willow právě málem vyrazil dech, když se ohnal loktem, aby si nejnovějším iphonem vyfotil hotel Plaza.

Někdo jiný by to nechal být, ale já rozhodně ne.

„Dávej pozor, kreténe!“ zařvala jsem na chlapa o hlavu vyššího. Dost možná nemluvil anglicky, protože se na mě překvapeně otočil s nejistým úsměvem. Pro jistotu jsem ho tedy probodla pohledem a možná bych prozkoušela pár Carlosových nadávek, kdyby si se mnou Willow nepropletla ruce a jemně, ale důrazně, mě netáhla pryč.

„Myslíš si, že na vernisáži potkáme zase nějakého ex? Ted' bys byla na řadě ty,“ změnila téma.

„Já žádné ex nemám. Jen jednorázovky a těm bych sotva říkala ex. Prostě týpci, u kterých si nepamatuju jméno a u některých jsem ho ani neznala.“ Směřovaly jsme po přeplněném chodníku dál ke galerii Mii Rinaldi, která se očividně nadále snažila změnit zastaralou image své rodiny a dnešní svérázná vernisáž toho měla být důkazem.

„A jak je teda oslovuješ? Kromě teda toho, že všem říkáš Johne. Ne, počkej, přemýšlím, jestli ty ostatní oslovení vůbec chci vědět.“

Ušklíbla jsem se. „Jen nehraj nevinátka, s Henrym rádiíte jak pubertáci, a jelikož on rozhodně není žádný svatoušek, dost pochybuju, že byste to dělali pořád v posteli na vanilku.“ Willow se začervenala a já věděla, že jsem na správné stopě. Lehce jsem do ní dloubala loktem. „Tak dělej, povídej! Jaké prasečinky provádíš s mým šéfem?“

„To tak a ty si ho pak v práci zase vychutnáš, jako když jsem ti prozradila jeho velikost,“ zacukaly jí koutky. „Víš, co jsem si pak kvůli tomu doma užila?“ hrane si povzdechla a zasnila se natolik, že jsem ji chvíli po chodníku musela vést, aby to nenapálila do sloupu.

„Pardon, ale někdo mu musel pogratulovat! A vsadím se, že jestli tě potrestal, tak ti to ani trošku neva-dilo,“ mrkla jsem na ni. „Jak to vůbec teď zvládáte, když zařizuješ bydlení v Portlandu?“

„Strašně trpí, chudáček.“

„To se vsadím.“

„Já teda trochu taky, ale někdo musí být silný a říkat, že to potvrzuje už jen pár týdnů, než předá vedení agentů Carlosovi a sám jen občas přijede zkontrolovat stavbu.“

„Na Vánoce už bude s náma v Portlandu?“

„Měl by být. Mamka se těší a Maddie taky. Trochu svou malou sestru podezírám, že nad ním bude celé svátky nepokrytě slintat. Však to sama uvidíš.“ Vánoce jsem vždycky trávila u Clarkových. Dokonce i tehdy, když jsem měla pěstouny jen o ulici vedle. Na svátky jezdili pryč a já je vždycky uprosila, abych mohla zůstat u Willow. Nemusela jsem se dvakrát snažit. Nikdy si na mě tak úplně nezvykli. Moje adopte ale vypadala dobře na volební kandidátce, v noci se mi nedobývali do pokoje, dostávala jsem oblečení, teplé jídlo...

Vtom mi došla báječná zpráva, která by celé svátky mohla povznést na úplně novou úroveň. „Bude Henry zase vařit?“ Jeho krocan na Den díkůvzdání byl tím nejlepším ptákem, kterého jsem kdy měla v puse, a to měl pár silných konkurentů.

Willow se rozesmála. „Má to v plánu. Už chystá recepty.“ Spiklenecky na mě mrkla. „Ale ne abys mu prozradila, že to víš.“

„Neboj, na mě se můžeš spolehnout! Jenom mu čis-tě nááááhodou přepošlu videa Nary Smith.“ Fran (paní Clarková) byla úžasná dáma se srdcem o velikosti ce-lého vesmíru, ale bůh jí žehnej – spálila by i vodu.

„Prosím tě, jen to ne, nebo mě začne budit v pět ráno zvuk stloukání másla místo toho, aby přirážel do mě.“

„Počkej, počkej! On tě v pět ráno budí sexem?“ zhrozila jsem se. Měla jsem šukání ráda, ale v pět rá-no jsem v sobě nesnesla ani toust, natož cokoli jiného.

„Ne tak docela,“ řekla váhavě, očividně v rozpacích. „Začne vstávat, a i když je opatrný, prostě cítím, že se hýbe, jeho tělo a...“ nedořekla a kousla se do rtu.

„Netvrď mi, že královna všech spáčů Willow Clar-ková dobrovolně v pět ráno provozuje fyzickou akti-vitu!“ zasmála jsem se.

„Spíš k ní pobídnu jeho a většinu odedře sám. Stej-ně by jinak šel cvičit. Kardio jako kardio.“

„A vsadím se, že když se v noci vrátí z práce, taky si zacvičíte.“

„Řekněme, že co jsme spolu, vypotřebuju na kruhy pod očima podstatně víc korektoru.“

Podezíravě jsem se na ni podívala. „Že ty jsi přišla s tím zařizováním bydlení v Portlandu schválně?“

„Někdy se musím vyspat!“ Její upřímná odpověď mě rozesmála.

„Co budeš dělat, až se nastěhuje?“

„Hádám, že dřív nebo později budu tak unavená, že ráno prospím, ať bude dělat cokoli.“

„Dřív nebo později budeš hlavně těhotná. S vaší frekvencí byste měli mít tak trojitou ochranu.“

„Jen to ne. Sotva jsem si zvykla na celé to falešné zasnoubení nezasnoubení. Přivést do toho mimino by byl čirý chaos.“

U katedrály sv. Patrika jsme zabočily na Padesátou ulici a pak už to byl k Madison Ave jenom kousek. Konečně se z davu vynořila galerie Mii Rinaldi. Prosklená rohová budova, které nechyběl punc elegance. Dovnitř zrovna vstupoval pár ve středních letech.

„Kolik si myslíš, že tam tak bude lidem? V průměru?“ špitla ke mně Willow. Dnešní vernisáž byla... specifická. Ale nic jiného od majitelky ani nešlo očekávat.

„Tak šedesát. Vsadím se, že přijde spousta starých perverzáků.“

Automatické dveře se před námi otevřely a odhalily členěný vícepatrový prostor zahalený v různě barevných tlumených světlech vždy mířících na konkrétní akt. Dokonalé umělecké porno. Těla zachycená v dynamických křivkách při intimních momentech. Už z dálky mě volal jeden fialovo-modře nasvícený obraz s ženským pozadím, do kterého bych se sama nejraději zakousla. To ale nebylo všechno... To, co bylo pod obrazem...

„To tam vážně leží chlap s rozepnutýma kalhotama?“

Chraplavě jsem se zasmála a přikývla. Performer byl pokrytý zlatým olejem a kalhoty s cákanci od ladících barev měl provokativně rozepnuté. Dost na to, aby bylo vidět, že nemá spodní prádlo a je... připraven. Působilo to, jako kdyby si mu žena na obraze měla každou chvíli sednout na obličej.

Nebyl to ale zdaleka jediný performer. Hloučky prostupovali prakticky nazí lidé potření různě barevnými oleji ve smyslných odstínech, které dotvářely celkové barevné schéma výstavy. Těch, kteří měli alespoň nějaký kousek oblečení, bylo minimum.

„Tady se mi bude líbit!“ pronesla jsem nadšeně a rozhlížela se po nejbližším tácu se šampaňským.

Místo toho jsem ale zahlédla samotnou majitelku a ženu, která byla mým novým životním vzorem – a kdybych byla náctiletá holka, vyfotila bych si ji nad postel. Díky bílým pouzdrovým šatům zcela vynikala její nazlátlá olivová pleť i elegantní ženské křivky.

Mia Rinaldi byla samozřejmě krásná, ale očividně měla největší koule na tomhle podělaném ostrově. Občas jsem se za ní zastavila a dost možná se mi párkrát objevila ve vlhkém snu. Když už jsme byli u těch vlhkých snů... Bavila se s někým, kdo by se rozhodně mohl ucházet o post hlavního hrdiny mé další masturbací fantazie.

Vysoký, snědý, vyrýsovaný. Tmavé vlnité vlasy mu trochu spadaly do obličeje, ačkoli se je očividně snažil nagelovat dozadu. Svalnaté tělo měl také pomazané zlatým olejem, ale ne tak precizně, byl spíš pokrytý cákanci. Volně přecházely na jeho černé kalhoty ladící k černé rozhalené vestě. Právě předloktí ozdobené tetováním, které jsem na dálku nerozeznala. Z jeho strništěm pokryté tváře nebylo vidět o moc víc než lehce pokrivený úsměv. Byl přímou pozvánkou do potíží. Nebo v mém případě – k zábavnému večeru.

„Á já, tenhle výraz znám. Mám napsat Henrymu, aby si v práci pospíšil, že naše účast na vernisáži byla rekordně krátká?“ zasmála se Willow. Zrovna si rozepínala kabát a i s šálou ho předávala ochotné hostesce.

Neznámý performer se zrovna podíval naším směrem. To se mi hodilo. Upřeně jsem se na něj zadívala a knoflík po knoflíku si rozepnula svůj kabát. Očividně jsem zaujala jeho pozornost. Já, nebo ty krvavě rudé šaty, které měly vepředu zip a obepínaly každou křivku mého těla.

„Promiň, jak dlouho se známe?“ odpověděla jsem nevzrušeně kamarádce a kabát předala hostesce.

„Patnáct let.“

„A přitom děláš, jako kdybychom se seznámily včera. Vážně si myslíš, že bych zahodila celý večer s kamarádkou, jen abych si vrzla se sexy chlapem? Takových ještě bude,“ mrkla jsem na Willow a uznale sjela pohledem její výběr šatů – krátké tmavě modré koktejlky, které by si na sebe po rozchodu s tím kreténem Daxem rozhodně nevzala. Kdyby tu byl Henry, asi bych mu dala pusu jako poděkování, že pomohl odstranit škody na jejím sebevědomí.

Zářila. Už zase to byla moje odvážná holka. Hvízdla jsem a proplekla s Willow rámě. „Sluší ti to, kočko. Tak, najdeme šampaňské?“

„Lucy! Willow!“ smyslnou ambientní hudbu pročísl sametový hlas s italským přízvukem. Mia Rinaldi k nám mířila na svých vysokých podpatcích a s oslňujícím úsměvem. Performer, s nímž se předtím bavila, nás ještě chvíli sledoval zpovzdálí, než jako šelma zamířil naším směrem. Se skleničkou v ruce. Takže alkohol tu byl, výborně.

„Mio! Ráda tě vidím! Vypadá to tu fantasticky.“ Willow se s ní srdečně uvítala krátkým objetím a decentním polibkem na tvář. Lidi tak nějak sblíží, když jeden druhého zachrání od veřejného zostuzení. A když jste chodily se stejným kreténem. Vážně by mě zajímalo, jak ten blbeček dopadl, když mu Rinaldioví zabránili v odhalení falešného zasnoubení a minulosti Willow. Pokaždé, když jsem se na to Mii zeptala, rychle změnila téma. Po Dexterovi... teda, Daxu Smithovi... se slehla zem.

Že by se o něj Miina rodina *postarala*?

„Děkuji!“ Mia oplatila Willow úsměv a hned mě stejně srdečně objala. Spolu s Henrym uzavřela dohodu, že za záchranu Willow nechce víc než výhrad-

ní spolupráci *Parkers* s její galerií. Velmi ráda jsem se o plnění dohody starala a vybírala tu obrazy pro home staging. Ne že bych sem nemohla poslat designérku, ale ráda jsem si nechávala od Mii *poradit*.

„Máš můj obdiv, jsme tu sice ani ne minutu, ale vypadá to naprosto skvostně.“ Stáhla jsem ruce z jejího těla a zběžně si prohlédla performerera, kterému při mých slovech zajiskřilo v očích.

„Jsi laskavá, obdiv si ale zaslouží hvězda dnešního večera,“ ladně pokynula rukou ke svému společníkovi. „Dámy, dovolte mi, abych vám představila Noaha Adlera, nadějného malíře z Londýna. Dnes slavíme jeho návrat do rodného New Yorku.“ Houby performer. Bohém. Umělec. A visel na mně těma proklatě temnýma očima odrážejícíma ty nejčernější úmysly.

Výborně.

„Jsi jediná žena na světě, Mio, která ve mě vkládá nějakou naději. Včetně mé matky,“ pravil hlubokým chraplavým hlasem se zpropadeným britským přízvukem. Na rtech mu hrál pokřivený úsměv, když podal ruku nejdřív Willow a poté mně. „Říkejte mi, prosím, Noahu.“ Dlaň mi stiskl neobvykle silně. Z konečků prstů se mi rozběhlo mravenčení po těle při představě, kam bych jeho ruku ještě nechala silně dopadnout...

„Stejně ti budu říkat Johne.“

Willow se uchechtla. Mia se tajuplně usmívala jako hostitelka, která měla vše pod kontrolou.

Noah mě nepouštěl. „Můžu vědět, proč mi chceš říkat Johne?“ zeptal se tiše. Nebyla jsem si jistá, jestli v jeho slovech bylo pobavení, výtky, nebo prostě obyčejný zájem.

„Třeba na to časem přijdeš.“ Lehce jsem se vymanila z jeho sevření. Kdyby ten stisk trval ještě chvíli, moje ruka by přišla o panenství.

„Willow, jak jde zařizování pronájmů?“ otázala se Mia a decentně s ní ukročila stranou.

„Jde to výborně. Sehnala jsem jednu báječnou chatu na pobřeží, kterou se chystám renovovat. S Lucy ji pak budeme pronajímat. Současně pracuju na svém domě opodál, ale mám skvělou firmu řemeslníků a myslím si, že na jaře bychom mohli přivítat první hosty.“ Kamarádka mi věnovala jediné mrknutí, než se nechala odvést stranou k pohodlnému modernímu gauči, na kterém se v pokročilých hodinách bude provádět kdovíco.

„Dáš si něco k pití? A promiň, asi jsem přeslechl tvé jméno.“

Vzhledla jsem k *Johnovi*. Upřeně se na mě díval a čekal, že mu ho tentokrát řeknu. Vážně ho chtěl znát... V první chvíli jsem měla tendenci mu dát falešné. Vždycky se to ve mně sevřelo, když jsem ho měla vyslovit.

„Lucy.“

„Lucy jako Lucy in the sky? Tu písničku mám rád.“

„Ne, Lucy jako Lucifer. Ti, co mě zplodili, byli magoři.“ Konečně jsem zahlédla hostesku se šampaňským. Už jsem se chtěla natáhnout po sklence, ale byl rychlejší a podal mi ji. Krátce jsem se střetla s jeho pohledem. Tohle vážně nebylo nutný. Pití jsem si od něj ale vzala, lehce mu sklenkou pokynula v přípitku, než jsem ji do sebe bez čekání celou obrátila a hostesce stihla vrátit prázdnou.

Další jsem si už vzala sama a zamířila s ní k jednomu z obrazů. Za sebou jsem jenom slyšela uchechtnutí. Bylo mi celkem jedno, jestli udivené, nebo pohoršené. Teď už jsem věnovala pozornost rozmazaným, a přesto ostrým křivkám ženského těla, které se v barevném kontrastu propínalo s mužem. Hrubě se jí do-

týkal. Majetnický. Jako kdyby bořil prsty do jejího masa a podroboval si ji.

„Líbí se ti to?“ chraplavý hlas s britským přízvukem se mi ozval těsně za zády.

Naklonila jsem hlavu na stranu a pečlivě si prohlížela každou linku. Ne, že bych kdovíjak rozuměla umění. „Je to živočišné, divoké a perverzní,“ vydechla jsem pomalu. „Nelíbí.“ Ke rtům jsem ale pozvedla sklenku a upila, než jsem dořekla: „Já to totiž zbožňuju.“ Krátce jsem se na něj ohlédla.

Sledoval mě s pokřiveným koutkem rtů.

„Mám k tomu jenom jednu výhradu.“

„Jakou?“

„Proč ho jen tak škrábe a neboří do něj prsty stejně jako on do ní?“

„Chtěl jsem v tom odrazit i určitou smyslnost. Navíc se domnívám, že muži si chtějí ženské tělo podrobit více než ženy to jejich.“

„Domníváš se špatně.“

Dopil, přitom ale ze mě nespouštěl oči. Odložil prázdnou skleničku na podnos procházející hostesky, a ačkoli to byla vážně kost a i já měla problém se za ní neotočit, Noah se soustředil jen na mě a plátno.

„Ten obraz je tvůj. Nechám ti ho zabalit. S jednou podmínkou.“

Ach, zlato, vyspala bych se s tebou i bez obrazu.

„S jakou?“

„Budeš mi stát modelem. Ještě dnes večer.“

Pomalu jsem se usmála a upřeně se na něj zadívala. „Až se před tebou svléknu, stát ti rozhodně bude.“

2. KAPITOLA

LUCY

SICE BYCH MOHLA *Johna* sbalit a hned s ním vypadnout, ale nebylo kam spěchat. Abych kvůli sexu zahodila rande s kamarádkou? Nikdy!

„Dvacet tři,“ špitla ke mně pobaveně Willow.

„Vážně hrajeme stejnou hru jako na střední?“

„Baví mě počítat, kolikrát se na tebe podívá, zatímco je v místnosti plné nahých žen.“ Vytáhla mobil a podala mi ho. „Vyfotíš mě, prosím, tady u toho obrazu?“ Přičemž si decentně stáhla výstřih a nervózně se ohlížela, jestli ji někdo nevidí.

„Chceš poslat fotku Henrymu, vid’?“ ušklíbla jsem se.

„Jo, pošlu mu to se vzkazem, že jsem získala náhlou inspiraci. Vezmu si taxíka a počkám na něj doma, takže budeš volná pro nezávazný sex s tím bohémem.“ V duchu jsem se smála, jak se snažila vypadat decentně v místnosti plné uměleckého porna, ale na Parkera tahle její image slušňačky asi zabírala. Ostatně oči prozrazovaly, jaká je sprostá nemrava, která se těší, až jí vyšuká mozek z hlavy. Zase.

Asi minutu po odeslání jí zapípala odpověď, že je jí drahý nabíječ jede okamžitě domů a po cestě ji vyvezde. Fascinující, jak dokázal bleskově zkrátit poradou k zakázce, ačkoli původně avizoval, že bude trvat dlouho do noci.

Úplný zázrak.

„Užij si to. Co zajít zítra na pozdní oběd?“ políbila mě na tvář, zatímco se v rekordním čase oblíkala do kabátu.

„Budeš se potřebovat dospat, vid’?“ ušklíbla jsem se.

„A ty taky,“ mrkla, načež zamířila za Miou, aby se rozloučila. Galeristka ale náhle zbělala, když si všimla příchodu dvou hromotluků v černých oblecích, kteří se ihned postavili ke dveřím a přelétli prostor pohledem. Do místnosti za nimi vešel sice o hlavu menší, ale stále statný prošedivělý muž s olivovou pletí a kašmírovou šálou volně splývající podél kabátu.

Nesouhlasně se zamračil, sotva zahlédl pomalované performery v cárech oblečení, kteří tančili velmi odvážnou *bachatu* a skoro si to přede všemi rozdávali.

Jako kdyby někdo vystřelil. Tak prudce se změnila uvolněná atmosféra. Kolikrát se stane, abyste v New Yorku viděli naživo šéfa mafie?

„Tak tohle se mi rozhodně postará o publicitu,“ ozval se za mnou hlas s britským přízvukem.

„Myslím, že o tu se ti postarala ta dvojka tanečníků. Jsou na sobě nalepení tak, že nejde poznat, jestli do ní už zasunul, nebo se to teprve každou chvíli stane.“

„Chtěla by ses s ní vyměnit?“

„A ty?“

Tiše se zasmál. „Navzdory všeobecným uměleckým předsudkům dávám přednost ženám. Ne že bych za sebou neměl pár orgií. Jedna krátká epizoda z dob

mládí by se taky našla. Jmenoval se Carlos a co ten uměl s pusou.“

Šampaňské mi málem vyletělo nosem. „Carlos? A jak dál?“

„Alvarado. Proč?“

Uff. Nebyl to Sánchez. Málem jsem se chystala ošukat stejného chlapa jako můj spolubydlící. Ale kdo ví, možná tenkrát Noahovi jen neřekl pravý příjmení. A možná si ze mě právě teď dělal legraci a náhodou se trefil.

„S jedním Carlosem totiž bydlím.“

„Vážně? Jsi zadaná?“

„Ne že by ti do toho něco bylo, ale nejsem, *Johne*.“

Osvětlení se změnilo a jeho oči získaly temnější nádech. Zvedl koutek rtů v tom pokriveném úsměvu. Kopl do sebe zbytek sklenky a prázdnou odložil na nedaleký sloupek zábradlí. „Myslím, že tenhle večírek dospěl ke svému vrcholu.“

Prohlédla jsem si ho jako šelma svou kořist. Byl o hlavu vyšší a měl široká záda. V duchu už jsem si představovala, jak mu je rozdrásám do krve.

Prázdnou sklenku jsem položila vedle jeho. „Večírek možná, ale já ještě ne.“

Okamžitě mě propálil pohledem, jako kdyby mi nejraději vytetoval své jméno na kůži.

„Půjďme?“ zachraptěl.

Místo odpovědi jsem zamířila k východu. Dal si načas, než šel za mnou. Možná se jen krátce rozloučil posunkem s Miou. A možná mi prostě chtěl zírat na zadek.

Vzala jsem si od hostesky kabát, ale jen jsem si ho přehodila přes ramena. Nemělo smysl ztrácet čas zapínáním.

Nastoupili jsme do taxíku. Nepřipásala jsem se. Nedala jsem mu čas ani prostor na to, aby se choval

jako slušný chlapec. Okamžitě jsem se na něj rozkročmo posadila. Překvapeně zalapal po dechu, ale oči mu žhnuly a ihned mi sjel rukama rovnou na zadek, který hrubě stiskl.

Pod prsty jsem cítila, jak se mu zrychleně zvedá hrudník. Stejně jako se mu zvedalo něco jiného. Jackpot. Rty měl pootevřené. Vpíjel se do mě pohledem, kterým se mi snažil ošukat duši. Už jsem chtěla ukončit ten nesnesitelný oční kontakt, když mi zničehonic vjel rukou do vlasů a strhl hlavu dozadu. Zalapala jsem po dechu. Špičkou jazyka mi dlouze olízl krk. Byla to ta nejmučivější vteřina, jakou jsem si za dlouhou dobu pamatovala. Zamumlal na taxikáře adresu a pak se vrhl na mé hrdlo takovým způsobem, až bych přísahala, že ho rozdrásá. Řidič ani nemrkl. Očividně byl na takové věci zvyklý.

V momentě, kdy se taxíkem rozeznělo hlasité plesknutí ruky o zadek, jsem věděla, že si dnešní večer opravdu užiju.

Vystoupili jsme a vyjeli výtahem. Myslela jsem jen na to, co mě celou cestu tlačilo do rozkroku, až jsem to nemohla vydržet a rozepnula mu kalhoty, abych mu rukou dopřála malou ochutnávku.

Rozhodně patřil k těm lépe obdařeným. Skoro ho bylo na jednorázovku škoda, ale víc nepřipadalo v úvahu. V tom byla má pravidla nekompromisní.

Ošukat a nikdy se neozvat. Rozhodně jsem nestála o citový výlevy a už vůbec ne o výčitky, co jsem kde dělala a proč nezvedám telefon.

Nejraději bych ani neznala jeho jméno. Byl to prostě další *John*. Jako *John* vystoupil z výtahu s rozepnutým